

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 630/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniam vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, odboru kriminálnej polície, 4. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-787/4-VYS-B2-2023 z 24. januára 2024 a ČVS: ORP-582/4-VYS-B2-2024 z 9. júla 2024 takto

rozhodol:

- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2024 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenia žiada a žiada aj o ustanovenie prekladateľa, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva rodičov na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy uzneseniami vyšetrovateľa. Taktiež uvádza, že postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 24. januára 2024 bolo odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľa pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktorého sa mala dopustiť matka sťažovateľovho maloletého syna. Namietal, že matka nedodržiava nariadenia súdneho rozhodnutia týkajúce sa styku s maloletým, bráni sťažovateľovi v komunikácii s ním a nič o synovi nevie už tri roky. Trestné oznámenie bolo odmietnuté z dôvodu, že nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Proti uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola zamietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 9. júla 2024 bolo odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľa pre podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mali dopustiť sudcovia tým, že v konaniach týkajúcich sa starostlivosti o maloletého syna sťažovateľa odkladajú súdne konania, uzatvárajú súdne prípady, aby sa účastníci konania museli roky odvolávať proti rozhodnutiam súdu. Trestné oznámenie bolo odmietnuté z dôvodu, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by poukazovali na spáchanie trestného činu.

III.

4. Sťažovateľ opisuje viaceré trestné a súdne konania, ktoré nesúvisia s trestnými oznámeniami a ktoré sú predmetom jeho ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ spája všetky tieto konania do jedného celku a spochybňuje postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Mechanicky cituje rôznorodé zákonné ustanovenia, články ústavy a dohovoru, ku ktorým pridáva vlastný komentár, ktorý nemá identifikovateľnú súvislosť s namietanými uzneseniami. V súhrne však možno identifikovať predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je nesúhlas sťažovateľa s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ním podaných trestných oznámení, a preto žiada zrušiť namietané uznesenia, ktoré ústavnému súdu nedoručil celé, ale iba prvú a poslednú stranu oboch uznesení.

IV.

5. Proti uzneseniu vyšetrovateľa z 24. januára 2024 sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej zákonom predpokladaným spôsobom rozhodol prokurátor. Právomoc prokurátora rozhodnúť o sťažnosti proti namietanému uzneseniu vyšetrovateľky podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o porušení ústavných práv sťažovateľa uznesením vyšetrovateľa. Pre nedostatok právomoci vo vzťahu k tomuto uzneseniu preto bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

6. Proti uzneseniu vyšetrovateľa z 9. júla 2024 mal sťažovateľ právo podať sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré nevyužil. Ústavná sťažnosť je preto podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná, keďže sťažovateľ nevyčerpal sťažnosť ako opravný prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Preto bola ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

7. Čo sa týka sťažovateľom kritizovaného postupu ministerstva vnútra a generálnej prokuratúry, z ústavnej sťažnosti v rozpore s § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde nevyplýva označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody ministerstvom vnútra a generálnou prokuratúrou. Ústavná sťažnosť tak v tejto časti nemá zákonom predpísané náležitosti, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pre ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní

pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené. Rovnako nie je dôvod na ustanovenie tlmočníka v konaní o ústavnej sťažnosti, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ po slovensky rozumie, keďže ústavnú sťažnosť sformuloval po slovensky zjavne potom, ako porozumel ústavnou sťažnosťou namietaným uzneseniam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu